

**Hvad er da et menneske, at du husker på det,
et menneskebarn, at du tager dig af det?"**

Statens Museum for Kunst. Public Domain. <http://collection.smk.dk/#/detail/KMS2087>

Kære kirkegængere.

Prøv lige at se på billedet, jeg har sat på gudstjenestebladet. Den gamle og berømte maler fra 1500-tallet, Lucas Cranach, giver den hele armen med kvinder og børn, som står i kø for at få Jesus til at velsigne de små. Der er trængsel omkring ham af mødre med milde ansigter. Der er ingen, der slås med hinanden for at komme først hen til Jesus, men de gør da opmærksom på sig selv. En pige i forgrunden har taget fat i Jesu kappe, og et barn holder fast på hans skulder. Mens Jesus holder et barn i venstre arm, bønfaller moderen ved siden af.

Men, kære venner, i venstre øverste hjørne af billedet lurer en modstand, som vil vokse sig større og større og til sidst tage livet af Jesus. Vi ser nogle vrede mænd iagttagende Jesus. Den forreste i billedet holder rækker sine hænder frem, som om han vil sige: Hvad laver du, Jesus? Skal vi ikke videre! Og som vi hørte beretningen før, ved vi, at de mænd er Jesu' allernærmeste følgesvende, disciplene, som

han selv har udvalgt som følgesvende for at oplære i Guds kærlighed.

Men de har som en anden bodygard og sikkerhedsvagt truet kvinder med at nærme sig Jesus.

Som i så mange andre forhold, vi kan læse om i Bibelen, er det vigtigt at have den historiske dimension med. For i det daværende samfund i Israel var børn ikke noget i sig selv. De var mandens ejendom og rigdom. Børn var først noget, når de blev voksne, og det bedste var, hvis de var drenge. En kvinde uden mand og børn var nul og nix i samfundets øjne. Den gifte kvinde var også mandens ejendom og havde ikke værdi i sig selv, kun i kraft af børnefødsler.

Så Jesu ord om, at ingen skal hindre kvinder i at komme med deres børn til ham, er så revolutionerende og samfundsomvæltende en udtalelse, så den blev brænde til det bål, der blussede langfredag, hvor Jesus henrettes på korset.

Jesus gav kvinder og børn deres egen stemme. Og han går jo så vidt til at sige, at Guds rige hører børnene til.

Kulturen dengang som stemplede kvinder og børn som mindreværdige er stadigvæk ganske almindelig rundt om på jorden. I Indien i dag mishandles og myrdes kvinder, hvis de ikke kender deres plads under manden, og alt for mange pigefostre aborteres i det håb, at næste gang bliver det en dreng, så manden ikke skal give brudegave til en datters familie. Kinas ét-barns politik stempler også piger mindre værd end drenge.

Og selv om det jævnligt kommer op i den politiske debat, at Danmark jo er et kristent land, så skal vi kun 100 år tilbage i vort eget samfund, da kvinder blev anset for uegnede til politisk arbejde pga. deres specielle psyke, som det hed, og man skulle ikke gøre ægteskabet til en politisk slagmark ved at give kvinder deres egen stemme.

I 1903 fik kvinder ved de første menighedsrådsvalg til folkekirken første gang stemmeret.

I 1908 fik kvinder kommunal valgret, og i 1915 fik de deres egen stemme til Rigsdagen.

For Jesus er det det enkelte menneske, som har betydning for ham.

I dette nye år skal vi her i kirken høre mange historier om Jesu møde med mennesker. Han tog sig af den enkelte, den tvivlende, den fortvivlede, den syge, den, der var udsendt af samfundet, kvinder, som ingen menneskerettigheder havde, og dem, som ikke kunne finde sig til rette i samfundet, de såkaldte toldere og syndere. Han greb dem om hjertet med den frihed, han kom med, så han blev tilbedt og sammenlignet med den Gud, der tales til i den bibellæsning fra det gamle testamente, vi hørte før:

”Når jeg ser din himmel, dine fingres værk, månen og stjernerne, som du satte der, hvad er da et menneske, at du husker på det, et menneskebarn, at du tager dig af det?”

Og et af kernepunkterne om Jesus er netop, at han selv siger, at han kommer fra Gud. Han har sin autoritet fra Gud, han har fuldmagt fra Gud til at velsigne disse små.

Men hverken det daværende samfunds kultur-elite eller disciplene accepterede hans autoritet eller fattede hverken den politiske eller den kosmiske dimension af Jesu handling.

Gang på gang får vi at vide, at de undrede sig og ikke begreb, hvem Jesus egentlig er, at han er Guds søn og som sådan er bærer af Guds autoritet.

Billedet af Jesus, som velsigner børnene, er et billede af selveste Gud som med sit ord og sin handling nedbryder den kultur, som gør forskel på mennesker.

Og så er Jesu velsignelse valgt som central dåbstekst hver eneste gang, vi har dåb.

Jesus har ellers aldrig døbt hverken voksne eller børn, men han lægger hænderne på børnene og velsigner dem med ordene om, at Guds rige er givet til børnene. Og han fortsætter med at sige til de voksne, som engang har været børn: Den, der ikke modtager Guds rige ligesom et lille barn, kommer slet ikke ind i det.

Dåben kaldes i kristen forstand for et sakramente, dvs. en hellig handling, som Gud vil, vi i Jesu navn skal foretage.

I dåben får vi frihed til at være det menneske, vi er. Vi skal ikke være bedre end vi er.

Vi får lighed til at være menneske uden ret til at ophøje os selv over andre, og vi får broderskab med Jesus selv og alle andre døbte. Modtag det hellige korsets ten til et vidnesbyrd om, at du skal tilhøre den korsfæstede Herre, Jesus Kristus. Dette er dåbens gave, dette tilhørsforhold i frihed, lighed og broderskab med Vorherre, før barnet bliver spurgt om det tror.

Jamen det er jo en helt unik handling at blive døbt. Og skam få den, der lader hånt om dåben og nægter sit barn denne kosmiske, himmelske gave til menneskelivets velsignelse.

Prædiken til 1. søndag efter Helligtrekonger – 8. januar 2012
– Køge Kirke ved Susanne Fabritius de Tengnagel